

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ทุกคนเสียงเพราะกันหมดเลยคะ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ได้
อยู่ตรงนั้นเหมือนฝันไปเลย ที่ผ่านมามีฉันไม่เคยอ่านหนังสือแล้ว
ออกเสียงตามเลย ตอนนี้ชักรู้สึกที่อ่านออกเสียงทำให้ดีควมโลก
ในงานเขียนได้ลึกกว่า กลับบ้านไปจะลองอ่านแบบนั้นดูคะ”

- มินะโตะ คณะอะ

โปรดฟังให้จบ

ブロードキャスト

มินะโตะ คะนะเอะ

เซียน

หนึ่งฤทัย ปราดเปรียว

แปล

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

มินะโตะ คะนะเอะ ได้รับสมญานามจากแฟนผู้อ่านว่าเป็น “เจ้าหญิงแห่งวงการนิยายสืบสวน” ผลงานนวนิยายที่ผ่านมาของเธอ เช่น *คำสารภาพ* *ชุดใช้* *คดีฆาตกรรมเจ้าหญิงสโนว์ไวท์* และอีกหลายเล่มล้วนเป็นนิยายที่ดีแผ่ความเป็นมนุษย์ในแง่ของ “คุณแม่คั่งแค้น” ได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับนิยายเล่มนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น!

โปรดฟังให้จบ เรียกได้ว่าเป็นนิยายแนวใหม่ของนักเขียนผู้มีชื่อเสียงท่านนี้ก็ได้ หากแต่แง่มุมความเป็นมนุษย์และความสนุกนั้นไม่ได้ลดลงเลย มินะโตะ คะนะเอะ ใช้ประสบการณ์ส่วนตัวจากการเป็นคุณแม่ของลูกวัยมัธยมปลาย และอดีตคุณครู

บอกเล่าเรื่องราวของช่วงวัยอันแสนสับสน อ่อนไหว เปราะบาง และเคืองคว้างออกมาได้ “ถึงแก่น” เข้าใจทั้งยังเหมือนเป็นคน ในช่วงวัยนั้นๆมานั่งเขียนเอง ผสานกับลีลาการแปลและเรียบเรียง เป็นภาษาไทยของคุณหนึ่งฤทัย ปราดเปรียว ที่สื่อความหมายได้ดี และเหมาะกับผู้อ่านทุกเพศทุกวัยด้วยแล้ว ส่งผลให้นิยายเล่มนี้ กลายเป็นนิยายที่พร้อมจะกระตุ้นเตือนให้ผู้อ่านทุกท่านได้ขบคิดถึง ตนเองได้ไม่มากนักเลย

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม 2563

ตอนอยู่มัธยม 3 เราลงแข่งเอคิเด็น¹ ระดับจังหวัดเพื่อหาทีมตัวแทนไปแข่งครั้งสุดท้ายของชีวิตมัธยมต้นในระดับประเทศ ผลออกมาคือทีมเราแพ้อันดับหนึ่งไปสิบแปดวินาที และนั่นกลายเป็นประสบการณ์ที่น่าเจ็บใจที่สุดในชีวิตผม

ผมวิ่งเป็นผลัดที่สามและรับสายสะพายทะเลสุกิ² มาด้วยตำแหน่งผู้นำ แล้ววิ่งรักษาความเร็วไว้เป็นอันดับหนึ่งได้จนส่งสายสะพายต่อให้ผลัดที่สี่ ตอนส่งสายสะพายต่อให้เพื่อนร่วมทีมไปแล้ว ผมยังท้อมันไปด้วยความรู้สึกตื่นตันหลังบรรลุมารกิจอยู่เลย แต่นับจากวินาทีที่เพื่อนร่วมทีมผลัดสุดท้ายเข้าเส้นชัยได้เป็นอันดับสอง ผมก็ได้แต่คิดอย่างเสียดายว่าไม่น่าแพ้เลยจริงๆ

เส้นทางวิ่งแบ่งออกเป็นหกช่วง แต่ละช่วงมีระยะสามกิโลเมตรเริ่มแรก ผมเจ็บใจว่า ถ้าทุกคนในทีมทำเวลาดีกว่านี้อีกแค่คนละ

¹ Ekiden คือการแข่งขันวิ่งผลัดระยะยาว มีต้นกำเนิดจากญี่ปุ่น จัดแข่งครั้งแรกปี ค.ศ.1917 โดยหนังสือพิมพ์โยมิอูริ เพื่อฉลองครบรอบการย้ายเมืองหลวงจากเกียวโตไปยังโตเกียว คำว่า Eki แปลว่า สถานี Den แปลว่า ส่งต่อ Ekiden อ้างอิงความหมายจากยุคโอโดะ หมายถึง สถานีตามเส้นทางโทไกโด ซึ่งเชื่อมระหว่างโตเกียวกับเกียวโต แต่เดิมมีการวางสถานีไว้ตามเส้นทางนี้เพื่อเป็นจุดพักและเปลี่ยนม้าสำหรับคนส่งสาร

² วิ่งผลัดทั่วไปใช้ไม้ผลัดในการส่งต่อให้เพื่อนร่วมทีมเพื่อเปลี่ยนผลัด แต่การแข่งขันเอคิเด็นใช้สายสะพายทะเลสุกิ

สามวินาทีละก็...และผมไม่ได้นึกเสียดายแบบเพื่อเจ้อ ตอนแข่งระดับเขต ทุกคนในทีมล้วนทำลายสถิติเดิมของตัวเองได้ ถ้าทำเวลากันได้เท่าตอนนั้น อ่ะว่าแต่วิ่งได้เร็วขึ้นสิบแปดวินาทีจนไล่หลังที่หนึ่งทันเลย เราคงชนะเลิศโดยทิ้งห่างที่สองเกินหนึ่งนาทีกะไปแล้ว

ผมวิ่งช้ากว่าสถิติที่ดีที่สุดของตัวเองไปห้าวินาที แต่เป็นเวลาดีอันดับสองของผมแล้ว และออกจะพอใจด้วยซ้ำว่าทำเวลาดีใช้ได้ เมื่อคิดว่าวิ่งบนเส้นทางที่ไม่คุ้นเคย

เพื่อนร่วมทีมคนอื่นคงไม่ต่างจากผม ทุกคนมีสภาพร่างกายสมบูรณ์พร้อม พูดอีกอย่างคือ ถ้าให้วิ่งเร็วขึ้นอีกคนละสามวินาทีก็เชื่อว่าจะไม่ไหว หลังวิ่งจบ ไม่มีใครล้มลงไปกองแล้วลุกยืนไม่ได้ด้วย ผมเองก็เช่นกัน

ทั้งที่คิดเรื่องนั้นในสมองไม่รู้กี่ครั้ง แต่พอได้ยืนคนอื่นนอกจากอาจารย์และเพื่อนร่วมทีมพูด ผมกลับรู้สึกเดือดปุดๆ ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ในรถบัสขากลับ ตอนที่ผมได้ยืนลุกคนหนึ่งซึ่งเห็นแต่ด้านหลัง ศีรษะโผล่ขึ้นมาเหนือพนักพุดจากทำนองนั้น ผมอดอัดทรมานเหมือนโดนใครขยำในอก น้ำลายรสชาติน่าขยะแขยงเอ่อท่วมขึ้นมา

ลุงก็แค่กองเชียร์ อ่ะพูดจาเหมือนรู้ดีหน่อยเลย ลองวิ่งดูเองแล้วค่อยมาพูดว่า ชั่วไม่กี่วินาทีก็เหมือนเศษเวลาที่ปิดขึ้นปิดลงให้เป็นตัวเลขกลมๆ ได้ ถ้าตอนใกล้ถึงเส้นชัยฮึดวิ่งให้สุดชีวิตคงไล่ทันไปแล้ว

น่าจะมีใครเถียงแทนให้หน่อย ผมมองไปรอบๆ ก่อนสบตายามาภิธิ เรียวตะ ซึ่งนั่งอยู่อีกฟากของทางเดิน ข้างลุกคนนั้นพอดี ผมพยักพยัดไปทางลุงเป็นเชิงว่าทำไมพูดจาซ้ำเติมกันแบบนี้ล่ะ แต่ปรากฏว่าเรียวตะยกมือข้างหนึ่งเป็นเชิงขอโทษผม แล้วหันไปทางลุง

“พ่อก็รับ พ่อได้แล้วนะ”

พ่อของเรียวตะจั้นหรือ พ่อโดนเรียวตะเตือน เขาก็ทำเป็นกระแอม
แก้แอม ยึดแขนบิดขี้เกียจแล้วแก้ง้าว จากนั้นก็เงยไปทันที
แก้ง้าบลับเหง

เรียวตะมองมาทางผมเป็นเชิงขอโทษอีกครั้ง ผมได้แต่ส่ายหน้า
เบาๆ สองสามครั้งเพื่อบอกว่าไม่เป็นไร

ถ้าเป็นพ่อของเรียวตะละก็ย่อมพูดแบบเมื่อครูได้ เขามีสิทธิ์เต็มที่
ที่จะเจ็บใจกับผลการแข่งวันนี้

แล้วความรู้สึกเสียตายอีกแบบก็ผุดขึ้นมา

ผมชะเง้อจนสุด มองอาจารย์มูราโอกะซึ่งเป็นที่ปรึกษาชมรม
กรีฑาที่นั่งอยู่บนที่นั่งแถวหน้าสุด แต่เห็นแค่ด้านหลังของศีรษะ
ที่สวมหมวกเท่านั้น จึงเดาไม่ออกว่าอาจารย์มีสีหน้ายังไง

ในสมองของอาจารย์มีคำว่า “ถ้า...ละก็” บ้างไหม เขานึกเสียตาย
บ้างรีเป่านะ

ว่า “ถ้าเราส่งยามากิชิ เรียวตะ ลงแข่งละก็...”

ในชมรมกรีฑา เรียวตะเป็นนักวิ่งตัวหลักของการวิ่งระยะไกลตั้งแต่อยู่
ชั้นมัธยม 1

สมัยอยู่ชั้นประถม ผมเรียนคนละโรงเรียนกับเรียวตะ แต่เจอกัน
หลายครั้งในรายการแข่งกรีฑาของเมือง ตอนแข่งระยะหนึ่งพันห้าร้อย
เมตรโดยวิ่งบนลู่วิ่งสามร้อยเมตรห้ารอบนั้น เรียวตะชนะเลิศแบบ
ทิ้งห่างที่สองได้เป็นรอบ

แม้ผมมักจะถือกล้องวิดีโอแฮนด์แคมมาดูผมแข่งเสมอ แม่เรียก
เรียวตะว่า “คาโมชิเกะ³ คุณ” และบันทึกภาพตอนเขาลงแข่งไว้ด้วยทุกครั้ง

³ แปลว่าละมั่ง ซึ่งเป็นสัตว์ที่วิ่งเร็วและปราดเปรียว

ผมถึงกับบ่นอย่างระอาว่าแม่ควรถ่ายแค่ลูกตัวเองก็พอ แต่กลับเป็นผมเองที่ดูวิดีโอนั้นอย่างตั้งอกตั้งใจ

พอเห็นภาพตอนเขาวิ่ง ไม่รู้ทำไมถึงมีคำว่า “สายลมแห่งทุ่งหญ้า สะวันนา” ผุดขึ้นมาในสมอง ผมไม่เคยไปแอฟริกา ไม่รู้ว่าลมที่นั่นพัดยังไง แต่ผมก็แค่รู้สึกว่ามันได้แบบเขาความรู้สึกดีนั่นดู แล้วบันทึกภาพการวิ่งของเรียวตะไส้สมองตัวเองไว้

ส่วนฝีมือของผมอยู่ในระดับที่ว่า ถ้าวันไหนฟอร์มดีหน่อยก็วิ่งระยะร้อยเมตรได้ที่สาม เลยคิดว่าตัวเองคงไม่อยู่ในสายตาของเรียวตะไส้แน่

หลังเข้าโรงเรียนมัธยมต้นมิซากิซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาล เรียวตะกลับเป็นฝ่ายหักผมก่อน

“มาจ๊ะ เคสุเกะ ไซโตะ นายเป็นนักวิ่งนี่ เลิกเรียนแล้วเราแวะไปดูตลาดเช้าของชมรมกรีฑากันเถอะ”

ผมตกใจจึงได้แต่ตอบไปอย่างอึ้ง ๆ ว่า “อ้อ” หรือไม่ก็ “อืม” นี่แหละ

‘ไม่ละ ฝีมือระดับฉันไม่น่าสร้างผลงานในชมรมกรีฑาได้เท่าไรหรอก ฉันว่าจะเข้าชมรมเทนนิส ไม่ก็บาสเกตบอลนะ...’ เมื่อเจอเหตุการณ์แบบไม่ทันตั้งตัว คนปากไม่ตรงกับใจอย่างผมก็ไม่เคยพูดได้อย่างที่คิดเลย

หน้าซำ นักวิ่งในดวงใจยังเป็นฝ่ายมาชวน ต่อให้มีเวลาคิด ผมคงปฏิเสธไม่ได้หรอก

ไซโตะ ผมปลื้มเรียวตะมาก

ผมไปเยี่ยมชมชมรมกรีฑาตามคำชวนของเขา และตัดสินใจเข้าชมรมในวันนั้นเลย ปกติแล้วผมไม่ค่อยเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้แม่ฟังเท่าไร แต่กลับเปิดปากเล่าเรื่องนี้

“ได้รู้จักกันทั้งที ต้องรักษาสายสัมพันธ์นี้ไว้ล่ะจ๊ะ”

แม่ดีใจอย่างกับผมได้รู้จักดารายังงั้นแหละ

“แต่เทียบกับชมรมอื่น ชมรมกรีฑามีประชุมผู้ปกครองบ่อยกว่า และต้องคอยรับส่งตอนไปแข่งด้วยนะครับ”

บ้านผมมีแม่เป็นหัวหน้าครอบครัว เพราะพ่อป่วยจนเสียชีวิต ไปก่อนที่ผมจะขึ้นชั้นประถม หลังจากนั้นแม่ที่เป็นพยาบาลก็เลี้ยงผม มาตามลำพัง ผมเลยไม่อยากสร้างภาระให้แม่ด้วยกิจกรรมชมรม

“ไม่เป็นไรหรอก แม่เองก็ต้องไปประชุมบ้าง จะได้รู้จักคนเยอะๆ จะได้มีคนแนะนำเวลาลูกสอบเข้าเรียนต่อหรือทำอะไรอย่างอื่นนะ”

ที่ผ่านมา แม่ไม่เห็นพูดถึงแม่ของเพื่อนๆ ผม หรือเล่าว่าไป กินมื้อเที่ยงกับบรรดาผู้ปกครองมาก่อนเลย

“ถ้าฉันผมนั้นไปสมัครเลยนะ อย่างว่าแหละ ทีมโรงเรียน ของผมเด่นด้านเอคิเต็งกับวิ่งระยะไกล ผมคงแทบไม่ได้เดินทางไปแข่งไกลๆ แม่คงไม่ต้องขับรถรับส่งหรอก”

ผมตั้งใจจะวิ่งระยะสั้น

แต่หลังจากนั้นผมถึงได้รู้ คนเราไม่อาจตัดสินใจเองว่าตัวเอง มีแวหรือไม่มี

ครึ่งเดือนแรกหลังเข้าชมรม สมาชิกหน้าใหม่ชมรมซึ่งมี ชายสิบสองคนและหญิงสิบคนต้องทดสอบกรีฑาทุกประเภท ทั้งวิ่ง ระยะไกล วิ่งระยะสั้น วิ่งกระโดดไกล กระโดดสูง และพุ่งแหลน เพื่อหาว่าจะเล่นประเภทไหนเป็นหลัก

สมาชิกใหม่บางคนบอกอาจารย์ไปตรงๆ ว่าอยากเล่นประเภทไหน แต่ผมไม่ได้บอก และเชื่อสนิทใจว่าคงได้วิ่งระยะสั้นเป็นแน่ เพราะผม ทำสถิติวิ่งร้อยเมตรชายได้ดีที่สุดในบรรดาสมาชิกใหม่

เพราะแบบนี้เอง ตอนอาจารย์มูราโอกะประกาศว่า “ประเภท วิ่งระยะไกล...” แล้วเรียกชื่อเรียกตะซึ่งทำสถิติชนะขาดลอยระยะ สามพันเมตร ตามด้วยชื่อคนวิ่งเร็วเป็นลำดับสอง และพูดชื่อผม

เป็นคนที่สาม ผมถึงกับหันซ้ายแลขวาวว่ามีใครชื่อและนามสกุลซ้ำกับผมอีกไหม

แต่คนชื่อมาจิดะ เคสุเกะ มีผมเพียงคนเดียว

ผู้ชายสี่คนถูกเลือกให้วิ่งระยะไกล ระหว่างที่อาจารย์ประกาศชื่อนักกรีฑาประเภทอื่น ผมก็ยังไม่เลิกคิดว่า ต้องมีเหตุผิดพลาดบางอย่างแน่นอน ผมทำสถิติวิ่งสามพันเมตรได้เป็นอันดับสี่ ส่วนคนที่ได้อันดับสามในระยะวิ่งนี้ได้อันดับสองรองจากผมตอนวิ่งร้อยเมตร และหมอนั่นกลับถูกเลือกให้วิ่งระยะสั้นเสียอย่างนั้น

เดิมที่ผมคิดว่าผมไม่ถนัดวิ่งระยะไกล ตอนแข่งวิ่งระยะไกลสมัยอยู่ชั้นประถมก็เหมือนกัน ครั้งแรกผมยังวิ่งอยู่ในกลุ่มนำ แต่พอครึ่งหลังกลับช้าลงไปโข

แม่เคยบอกว่าผมยังอึดไม่พอ แต่คงไม่ได้อิงหลักวิชาการในฐานะพยาบาลหรอก แม่แค่ทำข้ออ้างให้คนไม่ชอบตีมนมอย่างผมอึดตีมนมทุกวันมากกว่า

รุ่นพี่มัธยม 2 เป็นคนวัดผลการทดสอบ หรือเขาจะบันทึกตัวเลขผิดกันนะ พอผมได้ข้อสรุปนั้น หลังชมรมเลิก เลยไล่ตามอาจารย์มูราโอกะไป ผมน่าจะชวนอาจารย์คุยก่อนเป็นครั้งแรกนี้แหละ

“...อาจารย์ครับ สถิติวิ่งระยะสั้นของผมดีกว่าใช่ไหมครับ”

ผมถามอย่างเกรงๆ

อาจารย์มูราโอกะถอยไปก้าวหนึ่งแล้วมองผมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“สถิติคราวนี้ นายวิ่งระยะสั้นดีกว่าก็จริง แต่สไตล์การวิ่งของเคสุเกะเหมาะกับการวิ่งระยะไกลมากกว่านะ”

ดูเหมือนจะไม่ได้บันทึกสถิติผิด แต่ว่า...ผมนึกคิดขึ้นมาทันที สไตล์การวิ่งของผมดูเหมาะกับการวิ่งระยะไกล อาจเพราะผมเลียนแบบท่าวิ่งของเรียวตะตอนทดสอบวิ่งสามพันเมตรรีเปล่า แม้

ผมจะไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็จดจำภาพของเรียวตะจากในวิดีโอได้เสมอ
เพราะอยากวิ่งให้ได้แบบเขา ครั้นได้วิ่งตามเรียวตะตัวจริง ร่างกาย
อาจเลียนแบบภาพนั้นไปเอง จนวิ่งแบบเขาไปโดยอัตโนมัติ

แต่ผมยังไม่ทันได้อธิบาย อาจารย์ก็พูดต่อว่า

“ถ้าเคสูกะอยากวิ่งระยะสั้นก็ได้ แต่พอมีเรียวตะเข้าชมรมมาด้วย
แบบนี้ ฉันว่าการแข่งประเภททีมที่มีลู่ไปถึงระดับประเทศได้นั้นมีแค่
วิ่งระยะไกลกับเอคิเด็นเท่านั้น และนายเองน่าจะเป็นสมาชิกหลักของ
ทีมได้...ฉันเชื่ออย่างนั้นนะ”

ฝนไกลถึงระดับประเทศเลยเหรอ...ผมได้ยินแล้วละเห้ยใจขึ้นมาก
เราเป็นโรงเรียนรัฐบาลธรรมดาๆ แค่นี้

ผมไม่ถูกใครก็บออาจารย์ผู้แสนเมตตาว่ามาตั้งแต่สมัยอยู่ชั้นประถม
แล้ว เพราะอาจารย์ประเภทนั้นมักจะบิบบิ้นตลอดว่า “พยายามเข้านะ
แม่จะได้ดีใจ” อย่างกับว่าเด็กที่มีพ่อหรือแม่คนเดียวจะต้องพยายาม
ให้มากกว่าเด็กคนอื่นอย่างนั้นแหละ

ทว่าในมุมหนึ่งของหัวใจ ผมคิดเหมือนกันว่า ถ้าได้ไปแข่งระดับ
ประเทศจริง แม่ต้องดีใจมากแน่ ซึ่งผมเองก็ไมรู้อะไรเกี่ยวกับที่
แม่ผมเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวรีเปลา

สุดท้ายแล้วผมตอบอาจารย์ไปแบบอ้อมๆ แอ้มๆ ว่า “เออก็...
ครับ” แล้วกลายเป็นนักวิ่งระยะไกลไปทั้งแบบนั้น

ผมไปถึงจุดจอดจักรยานช้ากว่าคนอื่น แล้วพบว่าเรียวตะรออยู่
“ขออาจารย์เปลี่ยนไปวิ่งระยะสั้นแล้วเหรอ”

ดูเหมือนเรียวตะจะถามว่าผมไปหาอาจารย์เรื่องอะไร ผมส่ายหน้า

“ดีแล้ว อาจารย์มูราโอกะเลือกเองกับมือ ต้องไม่ผิดแน่ นี่ฉัน
ว่าจะมากล่อมนายว่าทำแบบนั้นมันน่าเสียดายอยู่พอดี”

เรียวตะเล่าว่า อาจารย์มูราโอกะจบจากโรงเรียนมัธยมต้นมิซากิ
เหมือนกันและเป็นอดีตนักวิ่งระยะไกล ตอนอยู่มหาวิทยาลัย เขาเคย

ลงแข่งโซกัทลีเอคิเต็ง⁴ อันโด่งดังด้วย ทั้งที่สอนวิชาสังคมศึกษาไม่ใช่ วิชาพลศึกษา แต่ไม่น่าเชื่อว่าอาจารย์จะมีประวัติด้านกีฬาที่สุดยอดเยี่ยมขนาดนี้

เมื่อปีที่แล้ว อาจารย์มูราโอกะเพิ่งเป็นที่ปรึกษาชมรมได้ไม่นาน ก็ถึงเวลาแข่งเอคิเต็ง และพาชมรมคว้าอันดับสิบในเอคิเต็งระดับ จังหวัดมาได้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ชมรมเราพยายามกันแบบหืดขึ้นคอแล้ว ก็ยังได้แค่เป็นตัวแทนระดับเขต

“อยากไปแข่งระดับประเทศนะ”

คำพูดนั้นของเรียวตะทำให้ภาพการแข่งขันระดับประเทศอันเลือนราง ของผมเป็นรูปเป็นร่างขึ้น และแปรเปลี่ยนเป็นสิ่งที่น่าจะเอื้อมถึงแทน ไม่ว่าตัดช่วงชีวิตมัธยมต้นตรงไหนออกมา ก็พบว่า ไม่มีวันไหนเลยที่พวกเราไม่วิ่ง

แล้วพวกเรา ก็จะกลายเป็นรุ่นพี่มัธยม 3 มีรุ่นน้องร่วมชมรมเก่งๆ และดันดันกันมาไกลจนการแข่งขันระดับประเทศอาจไม่ใช่แค่ความฝัน อีกต่อไป...

แต่แล้ว เรียวตะกลับบาดเจ็บที่เข่าทั้งสองข้าง

เขาเข้ารับการผ่าตัดในช่วงครึ่งแรกของปีเดือนมกราคม และต้องถอดใจไม่ลงแข่งรอบคัดเลือกประเภทวิ่งเดี่ยว ทั้งที่เขาหวังได้ไปแข่งระดับประเทศ แต่พอเข้าภาคเรียนที่สอง เขาก็กลับมาวิ่งได้อีกครั้ง และทันลงแข่งเอคิเต็งฤดูใบไม้ร่วงซึ่งเป็นเส้นทางสู่การแข่งขันระดับประเทศครั้งสุดท้ายของชีวิตมัธยมต้น

เรียวตะอาจยังทำลายสถิติวิ่งสามพันเมตรของตัวเองไม่ได้ก็จริง แต่เขายังเป็นคนที่วิ่งเร็วที่สุดในชมรมเหมือนเดิม

แต่อาจารย์มูราโอกะถอดเรียวตะออกจากการลงแข่งรอบคัดเลือก

⁴ เอคิเต็งที่จัดขึ้นช่วงปีใหม่ แต่ละปีมีนักวิ่งจากยี่สิบมหาวิทยาลัยเข้าร่วม วิ่งไป - กลับ ระหว่างโตเกียว - ฮาโกเน่ ระยะทาง 219 กิโลเมตร แบ่งเป็นสิบสถานีย่อย

หาตัวแทนระดับเขต

สามอันดับแรกของการแข่งเอคิเด็นระดับเขตจะได้ลงแข่งระดับจังหวัด อาจารย์มองว่า แม้ไม่มีเรียวตะพวกเราก็น่าจะผ่านรอบนี้ได้เลยอยากให้เรียวตะพักเขา จะได้ไม่ต้องใช้งานหนักจนเกินไป

ไม่มีเรียวตะแล้ว...พอเรียวตะไม่ลงแข่ง สายสะพายก็เหมือนจะหนักขึ้นสองถึงสามเท่า คงเป็นอย่างที่เขาพูดกันว่า คนเราจะรู้ซึ่งถึงความสำคัญของบางสิ่งก็ต่อเมื่อไม่มีมันแล้ว แถมผมยังตระหนักขึ้นมาด้วยว่า แม้ที่ผ่านมามีผมจะสู้จนสุดแรง แต่ยังไม่วายหวังพึ่งเรียวตะให้ช่วยที่มอยู่เสมอ

รุ่นน้องชั้นมัธยม 2 ชื่อทานากะลงวิ่งแทนเรียวตะ สถิติของเขาช้ากว่าเรียวตะ คนที่เหลืคงคิดว่าตัวเองต้องวิ่งให้เร็วขึ้นเพื่อถมช่องว่างของสถิตินั้น ผลการแข่งขันนั้นเลยเป็นชัยชนะอย่างสมบูรณ์ ทุกคนในทีมทำลายสถิติของตัวเอง แคมบางช่วงของไม้ผลัดยังทำได้เร็วที่สุด^๕ในการแข่ง จนทีมของเราคว้ารางวัลมาครอง

เพราะแบบนี้ อาจารย์มูราโอกะเลยตัดสินใจ

หนึ่งสัปดาห์ก่อนถึงวันแข่ง หลังซ้อมเสร็จ อาจารย์ก็เรียกสมาชิกทุกคนมาเข้าแถวตรงสนาม ไม่ใช่แค่สมาชิกประเภทวิ่งระยะไกลชายเท่านั้น ยังเรียกสมาชิกประเภทวิ่งระยะไกลหญิงซึ่งตรกรอบคัดเลือกเอคิเด็นระดับเขต และสมาชิกประเภทวิ่งระยะไกลชายและหญิงมาด้วย กลุ่มหลังสุดนี้ สมาชิกชั้นมัธยม 3 ปิดฉากภารกิจชมรมก่อนเพื่อนไปตั้งแต่จบการแข่งขันเมื่อฤดูร้อนแล้ว

อาจารย์เริ่มประกาศรายชื่อสมาชิกทีมเอคิเด็นต่อหน้าสมาชิกชมรมทุกคน

ไล่ตั้งแต่ผลัดที่หนึ่ง เมื่ออาจารย์อ่านชื่อใคร สมาชิกคนนั้นก็

^๕ หมายถึง นักวิ่งคนนั้นๆ ทำสถิติในหนึ่งช่วงไม้ผลัดหรือระยะสามกิโลเมตรได้เร็วที่สุดในการแข่งขัน ซึ่งในหนึ่งการแข่งขันจะแบ่งออกเป็นหกช่วงไม้ผลัด

เขาพบว่า “ครับ” พร้อมยกมือ จากนั้นจึงออกไปยืนข้างหน้า ผมรออาจารย์เรียกชื่อเรียวตะในผลัดที่สอง ผลัดนี้จะเป็นตัวหลักของทีมสำหรับสนามแข่งระดับจังหวัดนี้ แต่ชื่อที่ได้ยินกลับเป็นนักวิ่งตัวหลักของชั้นมัธยม 2 แทน

แม้ไม่ถึงกับมีใครส่งเสียงร้องออกมาอย่างผิดคาด แต่ผมสัมผัสบรรยากาศระส่ำระสายได้อย่างชัดเจน

ตอนอาจารย์เรียกชื่อผมในไม้ผลัดที่สามยังรู้สึกสับสนไม่หายเลยเขาตอบไปอย่างไร้ชีวิตชีวาราวกับตอบรับแทนคนอื่นแล้วออกไปยืนข้างหน้า

อาจารย์จะให้เรียวตะวิ่งผลัดสุดท้ายหรือ หรือเรียงลำดับเหมือนตอนวิ่งระดับเขต ให้เรียวตะวิ่งผลัดที่ห้า เพราะเป็นไม้ผลัดของทานากะตอนวิ่งแทนเรียวตะ ถ้าจัดแบบนี้ก็ดูจะเสียของไปหน่อย

ระหว่างยืนหันหน้าเข้าหาสมาชิกทีม ผมเหลียวไปมองเรียวตะเป็นระยะ เขายังมองอาจารย์ด้วยสีหน้าสบายๆ อันเป็นเอกลักษณ์เช่นเดียวกับสึลาวิ่งแสนพลั้วของเขา เป็นสีหน้าที่มองไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่

วินาทีที่ทานากะถูกเรียกเป็นผลัดที่ห้า เสียงร้อง “เอ๊ะ” ก็ดังขึ้นทั่ว ขนาดเจ้าตัวเองยังตอบรับแบบงงๆ ว่า “อะ? ครับ” ก่อนจะเดินคอตกออกมาข้างหน้าราวกับถูกประจานความผิด

เมื่ออาจารย์เรียกชื่อคนวิ่งในผลัดสุดท้าย สมาชิกชุดเดียวกับตอนแข่งระดับเขตก็ยืนเรียงรายอยู่ด้านหน้าตามลำดับไม้ผลัดเดิม

เรียวตะถูกเรียกในฐานะตัวสำรองอันดับหนึ่ง เขาขานรับด้วยน้ำเสียงเหมือนถูกเลือกเป็นตัวหลักแล้วออกมาข้างหน้า ผมถึงกับหลุบตามองเข้าเขา

เรียวตะยังไม่หายเจ็บหรือ หรือว่าการแย่ง แต่เขาซ้อมกับทุกคนด้วยโปรแกรมเดียวกันทุกวัน เมื่อวานเขายังทำเวลาได้ดีเป็น

อันดับหนึ่งตอนวิ่งสามพันเมตรซึ่งเป็นเหมือนรอบคัดตัวครั้งสุดท้ายด้วย

ผมรู้ว่าอาจารย์จะพูดอะไรบ้างไหม

อาจารย์เรียกคนทั้งชมรมมาเพื่อชี้แจงว่าทำไมเลือกทีมชุดนี้นั่น

“คนที่ลงแข่งระดับจังหวัดก็ตามนี้นะ ปีนี้เกิดเหตุunateใจโรงเรียนตัวเต็งพากันตรอบคัดเลือกในเขตอื่นกันหลายโรงเรียน”

ผมรู้เรื่องนี้มาเหมือนกัน ไม่ผลัดแรกของทีมตัวเต็งเกิดล้มพับเพราะภาวะขาดน้ำ เลยไม่ได้ส่งไม้ผลัดต่อ...โรงเรียนตัวเต็งหลายโรงเรียนต่างต้องออกจากการแข่งกลางคัน หลังเกิดเหตุไม่คาดฝันทำนองนี้กับไม้ผลัดใดไม้ผลัดหนึ่ง

เราไม่ควรยินดีกับโชคร้ายของคนอื่นหรือโรงเรียนอื่น แต่ผมรู้สึกว่โชคเข้าข้างโรงเรียนมัธยมต้นมิซากิของเราแล้ว ยิ่งปีนี้เรานักวิ่งเก่งๆหลายคน จนถูกเรียกขานว่าเป็นทีมปาฏิหาริย์ด้วย ซึ่งน่าจะสิ้นสุดแค่ปีนี้แหละ เพราะสมาชิกชั้นมัธยม 1 ไม่มีนักกีฬาที่มีหวังเลยสักคน

ทุกคนน่าจะคิดเหมือนกันว่า สำหรับการแข่งระดับประเทศแล้วนี่เป็นโอกาสแรกและโอกาสสุดท้ายของเรา

ทว่าเรียวตะกลับไม่ได้รับเลือกให้ลงแข่ง

“ฉันให้เรียวตะเป็นตัวสำรอง เพราะสนามแข่งระดับจังหวัดเป็นเนินชันในทุกช่วงไม้ผลัด กลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อการจับเข้าของเขา”

จะว่าไป ตอนลงแข่งปีที่แล้ว ผมยังสงสัยอยู่เลยว่าจังหวัดอื่นก็คงวิ่งบนเขาเหมือนกันมั้ง และพลอยเข้าใจไปเองด้วยว่า ทำไมทีมตัวเต็งหลายโรงเรียนถึงได้มาจากโรงเรียนที่ตั้งอยู่บนเขา

ถ้าเรียวตะลงวิ่งระดับจังหวัดจนเข้าจับและลงแข่งระดับประเทศไม่ได้ ก็เหมือนเขาเสียสละตัวเองเพื่อส่งเพื่อนร่วมทีมไประดับประเทศ

“หากทุกคนทำเวลาได้เหมือนตอนแข่งระดับเขต อันดับหนึ่ง ก็ไม่ใช่แค่ฝัน ไม่สิ ถ้าเรารู้เต็มที่เพื่อพาเรียวตะไปแข่งระดับประเทศ ละก็ ฉันเชื่อว่าทุกคนจะทำลายสถิติตัวเองได้อีกในการแข่งระดับ จังหวัดนี้”

ผมเหลือบมองซ้ายขวา เห็นทุกคนจ้องมองอาจารย์พลางพยักหน้า กันอย่างหนักแน่น

“ไม่ใช่แค่เพื่อความหวังของตัวเองเท่านั้น ยังเพื่อความหวังของ ตัวสำรอง สมาชิกทีมวิ่งระยะไกลที่ไม่ได้รับคัดเลือก สมาชิกชมรม ที่วิ่งต่างประเภทที่ร่วมฝ่าฟันกันมา และผู้ปกครองที่คอยสนับสนุน พวกเราอีก เราต้องส่งต่อสายสะพายหะลุกีซึ่งรวมความหวังของทุกคน เอาไว้ นั่นแหละถึงจะเรียกว่าเอคิเด็น”

ผมเข้าใจแล้วว่าอาจารย์จะบอกอะไร แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่อาจ พยักหน้าเห็นด้วยได้ ผมไม่เข้าใจเหตุผลด้วยซ้ำว่าทำไมถึงทำไมไม่ได้

ตอนที่อาจารย์พูดจบ บรรยากาศระส่ำระสายและงุนงงตอน ประกาศรายชื่อคู่แข่งจะจางหายไปหมดแล้ว

หลังจากทุกคนแยกย้าย เรียวตะเองก็ไม่ได้บ่นเรื่องคัดตัวสมาชิก แต่อย่างใด สมาชิกชั้นมัธยม 3 คนอื่นก็เช่นกัน ส่วนผมเองก็ทำใจได้ ถึงขนาดคิดว่าถ้าเรียวตะยอมรับได้ ผมเองก็คงไม่เป็นไร

หากเรากลับบ้านกันคนละทาง เขาจะเข้ามาคุยเรื่องนี้กับผม ในวันหลังหรือเปล่านะ หรือว่าเขาจะปล่อยผ่าน เราสองคนต่างไม่มี ไตรศัพท์มือถือด้วย

“ไม่ใช่ทำเพื่อฉันหรอก”

ตอนผมปั่นจักรยานนำหน้าเขา เสียงพูดแบบกระแทกกระทั้น ของเรียวตะก็ดังมาจากด้านหลัง

“หึม”

พอเหลียวไปมอง ก็เห็นเรียวตะทำหน้าที่ต่างจากน้ำเสียงไปคนละ

เรื่องเลย สีหน้าเขาดูสบายๆ เหมือนทุกที ผมเลยนึกขึ้นได้ว่า ต่อให้เขาเจ็บเขามากจนยืนไม่ไหว สีหน้าเรียวตะก็ยังเป็นแบบนี้แหละ พอผมจอดจักรยาน เรียวตะก็จอดตามแล้วมองผมตรงๆ

“ตอนพักเที่ยง อาจารย์เรียกฉันไปหา บอกว่าวันนี้จะประกาศรายชื่อสมาชิก”

“อาจารย์เรียกเรียวตะไปคุยก่อนอย่างที่ผมคิดจริงๆ”

“เหตุผลไม่ได้มีแค่ที่บอกทุกคนหรอก แน่่อนว่าอาจารย์พูดถึงเรื่องเขาเหมือนกัน จริงๆ ฉันอยากให้เลิกหว่านเรื่องนี้นักสัปดาห์ แต่ฉันเองก็พลาด ดันพูดว่าถ้าได้ลงแข่งระดับจังหวัดละก็ ต่อให้ลงแข่งระดับประเทศไม่ไหวก็ยอม”

“ในเมื่อเรียวตะบอกเองว่าอยากแข่ง แล้วมีเหตุผลอะไรให้ต้องถอยนายนไปเป็นตัวสำรองล่ะ”

ผมนึกไม่ออกจริงๆ เรียวตะเปิดปากจะเล่าต่อ แต่กลับร้อง “อ๊ะ” เหมือนนึกบางอย่างขึ้นได้แล้วนิ้วหน้า

“อะไรเหอ เกี่ยวกับฉันรีเปล่า”

“เปล่าหรอก...ขอโทษนะถ้าทำให้รู้สึกไม่ดี คืออาจารย์บอกว่าพ่อของทานากะป่วยเป็นมะเร็งหรือโรคอะไรสักอย่างนี้แหละ ยังไม่แน่ว่าจะอยู่ได้ถึงปีหน้ารีเปล่า”

ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมเรียวตะอีกอัก

“ทานากะอยากให้พ่อดีใจ เลยขออาจารย์ลงแข่งระดับจังหวัดด้วยอีกรายการนั้นเหอ”

พอผมถาม เรียวตะก็ส่ายหน้า

“ฉันว่าทานากะหรือครอบครัวคงไม่ได้ขอหรอก”

ตอนอาจารย์เรียกชื่อทานากะให้ติดทีมเอคิเด็ง เขาตุงนงและตกใจจริงๆ

“อาจารย์มูราโอกะเป็นอาจารย์ประจำชั้นของห้องทานากะด้วย คง

รู้ว่าพ่อเขาป่วยและไปเยี่ยมมา อาจารย์คงพูดปลุกใจตามนิสัยว่า ลูกชายคุณต่อสู้เพื่อไปแข่งระดับประเทศอยู่นะ คุณเองก็ห้ามยอมแพ้ นะครับ มากกว่านะ”

ผมเห็นภาพเป็นฉากๆ ตามจินตนาการของเรียวตะเลยทีเดียว เอาเข้าจริง อาจารย์อาจไม่ได้ไปเยี่ยมจริง แต่รู้ว่าพ่อของทานากะ อาจมีชีวิตอยู่อีกไม่นานก็เลยเองเสร็จสรรพ

“แต่ตอนแข่งระดับเขตทานากะก็พยายามมากนะ เขาทำลายสถิติตัวเองได้สี่สิบวินาทีนี้ ไซโหมะ พูดตามตรง ฉันไม่คิดมาก่อนเลยว่า เขาจะวิ่งเร็วขนาดนั้น ทำทางยังพัฒนาได้อีกด้วย”

ดูเหมือนเรียวตะจะไม่ได้เขม่นทานากะ

“แต่ไม่เห็นต้องถอดเรียวตะออกจากทีมนี้”

“ถ้าฉันจะถอดใครออกล่ะ”

ผมตอบแบบทันใจไม่ได้ ถ้าว่ากันตามชั้นปี ควรถอดสมาชิกชั้น มัธยม 2 อีกคน แต่เขาก็เป็นตัวหลักของทีมรองจากเรียวตะซึ่งก็ไม่ควร ถอด แล้วถ้าจะถอดสมาชิกชั้นมัธยม 3 ออกล่ะ ถึงแม้ทานากะ ทำเวลาได้ดีขึ้น แต่ไม่มีใครวิ่งช้ากว่าเขา แม้แต่ผมก็ด้วย

“ถ้าอาจารย์บอกเรื่องพ่อของทานากะให้ทุกคนในทีมรู้ กัมศิระชะ ขอร้องให้ใครสักคนช่วยถอนตัวแทน นายคิดว่าจะมีใครเสนอตัว ไหมล่ะ”

ผมเองคงไม่

“กลับกัน ถ้าอาจารย์ทำแบบนั้น ทานากะเองนั้นแหละจะเป็น คนถอย อ้างว่าห่วงเรื่องเข้าฉันนะลงตัวที่สุดแล้ว”

ใจกลางร่างของผมเริ่มสั่น ก่อนค่อยๆ ขยายวงกว้างไปทั่วร่าง เสียงตะโกนว่า “แบบนั้นใช้ได้ที่ไหน” ทะลักขึ้นมาจุกอยู่ตรงลำคอ ผมกลืนลงไปช้าๆ แล้วถามเรียวตะ

“นายจะถอดใจจริงหรือ”

ทั้งที่เป็นเรื่องของคนอื่น แต่ความโกรธถึงขั้นต้องกัดฟันข่มไว้ไม่ให้ตัวสั่นยังแผ่คลุมไปทั่วร่างของผม เรียวตะกลับเล่าแบบเรียบๆ เหมือนไม่เกี่ยวกับตัวเองเสียอย่างนั้น

แล้วผมก็พูดต่อก่อนเรียวตะจะทันได้ตอบ พุดเหมือนระบายความโกรธจากภายในของตัวตัวเองออกมา

“เราบอกเรื่องนี้กับสมาชิกชั้นมัธยม 3 ทุกคนแล้วประทั่งอาจารย์กันเถอะ ยังไงอาจารย์ก็แค่ถูกอารมณ์พาไป เขาน่าจะรู้ดีที่สุดสิว่า สามปีมานี้เราฝึกซ้อมกันหนักแค่ไหน ถ้าเรารวมตัวกันไปเรียกร้อง อาจารย์เองน่าจะรู้สึกตัวว่าทำพลาดไป”

“ขอบใจมากนะ”

เรียวตะยิ้มเกือเขินเล็กน้อย เล่นเอาผมเหมือนโดนถึงดပ်เพลิงฉีดพ่นใส่

“แต่ก็ไม่ใช่แบบนั้น...”

พลังงานที่จะกระพือเพลิงโกรธไม่หลงเหลืออีกแล้ว มีแค่ความรู้สึกอึดอัดคร่อมลอยอวลอยู่เท่านั้น

“ฉันเจ็บใจนะ แต่เหตุผลมันพิสดารเสียจนฉันปลง แต่ยังไงฉันก็อยากให้ใครสักคนรับฟัง เพราะเคสுகะโกรธแทนแบบนี้ ฉันเลยทำใจปล่อยวางได้จริงๆ เสียที”

“งั้นหรอ...เหออ”

สีหน้าของเรียวตะดูสดชื่นขึ้นกว่าตอนเพิ่งจอตจกรยานจริง ๆ นั้นแหละ

“อีกอย่าง ฉันตัดสินใจแล้วด้วย”

ผมสะดุ้ง ออย่าบอกนะว่าจะเลิกวิ่ง เลยเอ่ยถามไปอย่างห้วนๆ ขณะภาวนาว่าอย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย

“มีคนทาบทามให้ฉันเข้าเรียนมัธยมปลายในโควตานักกีฬาฟันหอกของโรงเรียนเซโดกักคูอิน”

โรงเรียนมัธยมปลายเซโคกักคุอินเป็นโรงเรียนเอกชนที่แข็งแกร่ง
ด้านกีฬาติดอันดับต้นๆ ของจังหวัด โดยเฉพาะการแข่งขันเอคิเด็นระดับ
มัธยมปลาย แม้สองปีมานี้จะพลาดไป แต่มีชื่อเสียงในฐานะโรงเรียน
เจ้าประจำของการแข่งระดับประเทศ

“แจ้วเลย ระดับเร็วจะต้องได้แน่นอนแล้ว”

“ไม่หรอก ฉันไม่ได้ลงแข่งเมื่อฤดูร้อนที่ผ่านมา สถิติวิ่งสามพัน
เมตรยังเป็นเวลาจากการแข่งระดับจังหวัดเมื่อปีที่แล้วอยู่เลย”

ซึ่งเป็นสถิติยอดเยี่ยมและคว้านับอันดับสี่มาได้

“ตอนแรกฉันก็กลัวว่าจะไปตีใหม่”

“หา? ทำไมจะไม่ไปล่ะ น่าเสียดายออก”

ถ้าผมมีโอกาสนี้บ้าง คงเหมือนฝันไปเลย

“คู่แข่งคนอื่นในจังหวัดแข็งแกร่งขึ้นกว่าตอนมัธยม 2 มาก แต่
สถิติตอนนี้อาจเป็นเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตฉันแล้วก็ได้”

ได้ยืนแบบนั้นแล้ว ผมก็เผลอมองเขาของเรียวตะ แต่เขาสวม
กางเกงวอร์มขาวขาวไว้จึงมองไม่ออก และไม่ควรพูดให้กำลังใจแบบ
สุมสีสุมห้าด้วย

“เพราะแบบนี้ฉันเลยเดิมพันไว้กับการแข่งเอคิเด็นครั้งนี้ ถ้า
ทำเวลาได้ดีกว่าปีที่แล้วแค่หนึ่งวินาทีก็แสดงว่าชีวิตนักกีฬายังไม่จบ
ฉันจะไปโรงเรียนเซโคกักคุอิน”

“แบบนี้ยังน่าเจ็บใจเข้าไปใหญ่...”

ความรู้สึกโกรธอาจารย์เอ่อทันขึ้นมาอีกครั้ง อาจารย์ไม่ได้เห็น
แค่ตอนซ้อม แต่ยังมองอยู่อย่างใกล้ชิดว่าเรียวตะต้องต่อสู้กับอาการ
บาดเจ็บและฝ่าฟันมาได้นี่

“ไม่หรอก ฉันคิดได้แล้วว่าไม่เห็นต้องเดิมพันกับการแข่งนี้ ถ้า
เป็นโรงเรียนเอกชนที่แข็งแกร่งด้านกีฬา คงไม่เลือกนักกีฬาด้วยเหตุผล
ทางครอบครัวหรอก ฉันจะใช้ความสามารถคว้าตำแหน่งนักวิ่งตัวจริง

ให้ได้แล้วไปแข่งระดับประเทศให้ดู”

เรียวตะมองมาทางผมก็จริง แต่แววตาเขาเหมือนมองเลยไปไกลกว่านั้นอีก

ในสมองผมมีแต่เรื่องแข่งระดับจังหวัด ไม่ได้คิดเผื่อไกลกว่านั้นเลยว่าจะอ่านหนังสือสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลใกล้บ้านแล้วเข้าชมรมกรีฑาต่อ หรือจะเอาอย่างไรดี...

ทว่าเรียวตะกลับพูดเรื่องเหนือคาดออกมา

“เคลสุเกะก็ไปเรียนที่โรงเรียนเซโคกักคุอินด้วยกันสิ จะได้วิ่งด้วยกันต่อที่ชมรมกรีฑาของที่นี่”

ผมเชื่อว่าตัวเองน่าจะอ้าปากค้าง มองเขากลับไปด้วยสีหน้าเหวอสุดขีด

“โอ๊ย ไม่หรอก...อย่างฉันเนี่ยะจะไปเรียนที่เซโคกักคุอินได้ที่สำคัญ โรงเรียนนั้นคงไม่ดึงตัวฉันไปเหมือนเรียวตะแน่ๆ”

“สอบเข้าเอาเองไง”

“นั่นก็ยาก...”

โรงเรียนเซโคกักคุอินไม่ได้เน้นแค่เรื่องกีฬาเท่านั้น

นอกจากห้องเรียนสายมนุษยศาสตร์ซึ่งรับเฉพาะนักกีฬาเข้าเรียนแล้ว ยังมีห้องเรียนสายวิทย์ศิลป์ด้วย แม้ชื่อจะฟังดูปกติธรรมดาแต่จะเข้าได้ต้องมีคะแนนสอบห่างจากค่าเฉลี่ยชนิดสูงลิบลัว^๖ นับว่าเข้ายากติดอันดับต้นๆ ของจังหวัด

“ผลการเรียนระดับเคลสุเกะ ถ้าเร่งเครื่องหน่อยตั้งแต่ฤดูหนาวนี้

^๖ ที่ญี่ปุ่นไม่วัดระดับความสามารถด้วยคะแนนดิบ เพราะข้อสอบของแต่ละโรงเรียนยากง่ายต่างกัน จึงใช้วิธีนำคะแนนดิบและคะแนนเฉลี่ยมาเข้าสู่สูตรคำนวณหาว่า ในการสอบครั้งนั้นความสามารถของนักเรียนแต่ละคนอยู่ระดับไหนเมื่อเทียบกับนักเรียนทั้งหมด โดยมีคะแนนมาตรฐาน แล้วดูว่าแต่ละคนได้สูงกว่าหรือน้อยกว่าคะแนนมาตรฐานนั้น ซึ่งเวลาสอบเข้าชั้นมัธยมปลาย สามารถอ้างอิงจากระดับความสามารถของผู้สอบเข้าปีก่อนๆ ได้ว่า สอบเข้าได้ด้วยคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยในระดับไหน

ก็มีหวัง”

“ยังงั้นหรือ แต่ค่าเล่าเรียนนี่สิ...”

โรงเรียนไม่ได้อยู่ไกลเกินไปจนเดินทางลำบาก แต่ผมหนักใจหากแม่ต้องรับภาระค่าเล่าเรียนมากกว่าโรงเรียนรัฐบาลถึงสามเท่า

“มีทุนการศึกษาด้วยนะ”

เขาพูดเหมือนตรวจสอบเรื่องนี้มาให้ผมแล้วเรียบร้อย ถึงอย่างนั้นผมก็ยังตะขิดตะขวงใจ

“ฉันดีใจนะที่นายชวน แต่ไม่ต้องเป็นฉันก็ได้ นี่ ถ้านายเข้าโรงเรียนเซโคักกูอิน เดียวก็เจอคนวิ่งเร็วอีกเพียบ”

ผมไม่ได้ถ่อมตัว ต่อให้ผมเข้าโรงเรียนเซโคักกูอินได้ ชมรมกรีฑาจะรับผมเข้าเป็นสมาชิกหรือเปล่านั้นไม่รู้

“พูดอะไรของนาย นายอยู่ในทีมที่มีลุ้นไปแข่งระดับประเทศเสียวนะ”

“...เอ่อ”

เรียวตะไม่ได้ลงแข่งระดับจังหวัด ผมเลยทีกทกว่ากิจกรรมชั้นมัธยมต้นเป็นแค่ทางผ่านในชีวิตนักกรีฑาอันยาวไกลของเขา ส่วนคนที่ลงแข่งระดับจังหวัดอย่างตัวผมเองก็พึงระงโดยไม่รู้ตัวไปว่านี่แหละคือเป้าหมายในชีวิตนักกรีฑาของผม

เป็นจุดสูงสุด เป็นช่วงเวลายิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิตผม

เรียวตะพูดถึงการทุ่มเต็มที่กับการแข่งครั้งนี้ กลายเป็นว่านั่นคือผมชัด ๆ เพราะแบบนี้เรียวตะเลยชี้ให้ผมเห็นหนทางเดินต่อไปให้ไหม

“เคลสุเกะยังวิ่งได้เร็วขึ้นอีก”

“จริงเหรอ...แต่ยังไงฉันจะพยายามเต็มที่ในการแข่งระดับจังหวัดหนนี้นะนะ”

ผมไม่สามารถพูดชื่อ ๆ ไปว่า “ฉันดีใจนะ! ขอขอบคุณมาก!” ได้

แต่พูดถึงสิ่งที่น่าจะทำได้จริง แล้วกำหนดจักรยานแน่น

เร็วตะคงเข้าใจผิดว่าผมส่งสัญญาณชนกลับ เลยบอกว่า “ไวเจอกัน” แล้วขึ้นคร่อมจักรยาน

พวกเราปั่นจักรยานกันไปเจียบๆ ดวงอาทิตย์สีแดงกำลังยามเย็น ดวงโตลอยอยู่เบื้องหน้า

ยิ่งปั่นไปเรื่อย ๆ ความตั้งใจของผมยิ่งหนักแน่นขึ้นทุกขณะ ถ้าได้ไปแข่งระดับประเทศละก็ ผมจะเข้าโรงเรียนเซโคกักคูอิน แล้วเข้าชมรมกรีฑาให้ได้

บรรยากาศอิมคริมปคูลมในรถบัส

ผมย้อนนึกถึงเรื่องราววันนั้นพลางมองอาจารย์มูราโอกะอีกครั้ง จากนั้นหันไปมองเร็วตะแล้วหลบตาลง

ผมเจ็บใจเรื่องพลาดไปแข่งระดับประเทศจนลืมนำภารกิจชมรม ปิดฉากลงในวันนี้แล้ว ตั้งแต่พຽ່ງนี้ ผมจะทำอะไรดีละ

ทางเลือกหนึ่งพลอยหายไปจากชีวิตผม เหลือเพียงตั้งหน้าอ่านหนังสือสอบเข้าโรงเรียนเซโคกักคูอิน โชคดีว่ายังไม่ได้ปรึกษาแม่

แม่นั่งเรียงอยู่กับผู้ปกครองคนอื่นบนที่นั่งยาวหลังสุดของรถบัส เข้าไปยังกินของว่างชวนกันคุยลัฟเพหระอยู่เลย มาตอนนี้ไม่มีใครพูดอะไรกันเลยสักคน

ต่างนั่งกันไปเจียบๆ ดีกว่ามีคำพูดปลอมไม่เข้าหูเลยมา ก่อนขึ้นรถ แม่แค่บอกว่า “เหนื่อยไหมลูก” ด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งสะเทือนใจ

ผมว่าพอไปถึงโรงเรียน หลังฟังอาจารย์ที่ปรึกษาประเมินผลงาน และแยกย้ายกันแล้วนั้นแหละ พวกเราถึงจะแสดงความรู้สึกแท้จริงกันออกมา

แล้วก็มีเสียงสะอื้นดังมาจากด้านหลัง ไม่ต้องเหลียวไปมองก็รู้ว่าเป็นทานากะ รุ่นน้องชั้นมัธยม 2

ทั้งที่ตัวเองก็เจ็บใจแท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงคิดอย่างเย็นชาว่า
เขาจะร้องให้ทำไมกัน

เสียใจเพราะต้องบอกพ่อซึ่งป่วยอยู่ว่าออกไปแข่งระดับประเทศ
หรือรู้สึกผิดว่าถ้าอาจารย์ไม่เลือกตัวเองแต่เลือกเรียวตะ ทีม
อาจได้ไปต่อ

เสียงสะอื้นดังจากที่นั่งอื่นอีก ทั้งนักวิ่งแกนหลักชั้นมัธยม 2
และสมาชิกมัธยม 3 ร้องให้ตามๆ กันราวกับเกิดปฏิกิริยาลูกโซ่

เมื่อได้ยินพวกเขาร้องให้ ความรู้สึกบางอย่างในใจผมก็ขยาย
ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ไม่เกี่ยวกับอาจารย์หรือเรียวตะ แต่เป็นประเด็นที่ว่า
ถ้าวิ่งเร็วกว่านี้อีกสามวินาทีละก็...

สุดท้ายแล้วผมเจ็บใจตัวเองที่สุดนั่นเอง

น้ำตาเริ่มขึ้นมาแล้ว

“พวกเราจะร้องให้กันทำไม”

ผมหันมองไปทางต้นเสียงทันที เรียวตะลุกจากที่นั่งแล้วหันมา
ทางหลังรถ หลังจากกวาดตามองทุกคนซ้ำๆ เขาก็สบตาผม

“ฉันไม่ได้วิ่งเองจะมาพูดแบบนี้ก็ยังไม่ค่อยโอเคอยู่ แต่ผลการแข่ง
ไม่เห็นน่าร้องไห้เลย อันที่จริงอาจารย์ต้องเป็นคนพูดแบบนี้เมื่อ
ถึงโรงเรียนแล้ว...”

เรียวตะเว้นวรรคแล้วหันหลังไปมองอาจารย์ เขาพยักหน้าให้เบาๆ
เรียวตะเลยหันกลับมาทางพวกผม

“พวกเราอาจเจ็บใจว่าอีกแค่สิบแปดวินาทีเท่านั้นเอง แต่เส้นทาง
วิ่งนี้ยากมาก เป็นเนินชันตลอดเส้นทาง ทุกคนทำเวลาได้ใกล้เคียง
สถิติที่ดีที่สุดของตัวเองแล้วนี่นา แถมยังคว้าอันดับสองมาครองได้
อย่างผ่าเผยด้วย นี่คือผลงานที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมาเลยนะ ภูมิใจ
กันเถอะ และถ้ายังเจ็บใจไม่หาย พรุ่งนี้ก็พยายามกันใหม่ไหม หรือ
อาจมีบางคนคับแค้นใจว่า พาฉันไปแข่งระดับประเทศไม่ได้...เอ๊ะ

หรือว่าไม่มี”

พูดแล้วเรียวตะก็ยิ้มแซวน้อยๆ เท่าที่คนไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้าอย่างเขาจะทำได้ ก่อนจะกลับมาทำหน้าที่จริงจังทันที

“สมมติว่ามีละก็ ไม่ต้องห่วงฉันขนาดนั้น ถ้าอยากพาอาจารย์หรือครอบครัวไปแข่งยังพอเข้าใจได้ แต่ห่วงนักกีฬาที่ยังแข่งกีฬาได้อยู่อย่างฉันน่าจะเสียมารยาทแฮะ ขึ้นชั้นมัธยมปลายแล้วฉันจะวิ่งระยะไกลต่อ จะไปแข่งระดับประเทศด้วยความสามารถตัวเอง”

ใครคนหนึ่งปรบมือให้เขาเสียงดัง จริงอยู่ว่าผมก็อยากปรบมือให้คำประกาศก้องของเรียวตะเหมือนกัน แต่จังหวะเวลาแบบนี้ปรบมือไปก็ขัดจังหวะเขาเปล่าๆ

“พอเถื่อน่า พ่อ อย่าเพิ่งแทรกสิ”

เรียวตะหันไปปรามลุงซึ่งนั่งอีกฟากหนึ่งของทางเดินเบาๆ

“อ้าว ยังหrokอะไระ”

ลุงคนนั้นตอบกลับเสียงดัง ทำเป็นกระแอม แล้วโผล่หน้ามาตรงทางเดิน หันมายิ้มพร้อมก้มศีรษะให้ทุกคนเป็นการขอโทษ บรรยาการอึดครึ้มในรถจางลง แน่นอนว่าคำพูดของเรียวตะช่วยได้ แต่ความต่างจนน่าขันของพ่อลูกคู่นี้ก็มีส่วน เพราะขณะที่คนหนึ่งนั่งสงบ อีกคนก็เอะอะมะเทิงน่าดู

“ขอโทษที่ขาดช่วงนะ...เพราะฉะนั้น ฉันหวังว่าน้องมัธยม 1 และ 2 จะไปแข่งระดับประเทศได้ในปีหน้า ก่อนลงแข่งระดับเขต หรือแม้กระทั่งก่อนผลการแข่งขันวันนี้ออกมา บางคนคิดว่าการแข่งระดับประเทศเป็นเรื่องเกินเอื้อมสำหรับพวกเราใช่ไหมล่ะ”

เรียวตะกวาดตามองบรรดาเพื่อนร่วมทีม น่าจะมีสมาชิกหลายคน หดคอกเพราะคำพูดแทงใจดำนี้ รวมถึงผมด้วย

“แต่ตอนนี้เราไม่ได้คิดแบบนั้นกันแล้ว นี่มันเยี่ยมมากเลยนะ ทั้งที่เรามั่นใจกันได้ขนาดนี้แล้วแท้ๆ จะร้องให้ได้ยังไง จะยอมให้

ความพ่ายแพ้กลืนกินความมั่นใจเธอ”

เรียวตะพุดถูก พันที่ที่วิ่งจบผมรู้สึกว่ “ฉันทำได้” นี่นา แต่ความรู้สึกนั้นกลับเหือดหายไป

“สมาชิกรุ่นมัธยม 3 หมดหน้าทีแล้วก็จริง แต่พวกเรามาวิ่งต่อในชั้นมัธยมปลายกันเถอะนะ ฉันเชื่อว่าจจะเจอเพื่อน ๆ จากโรงเรียนมัธยมต้นมิซากิอีก อาจเป็นในฐานะเพื่อนร่วมโรงเรียนหรือเป็นคู่แข่งจากโรงเรียนอื่นก็ได้”

ผมรู้สึกเหมือนตอนท้ายเรียวตะหันมาพยักหน้าให้ผม แต่ไม่แน่ใจเพราะสายตาพรำมัวด้วยน้ำตา น้ำตาน่าจะหยุดไหลแล้วสิ แต่มันกลับรินขึ้นม่ออีก ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเจ็บใจ แล้วทานากะก็เป็นคนปล่อยโฮออกมาอีกครั้ง

“ทุกคนยังเหนื่อยกันอยู่แท้ ๆ ฉันก็ร้ายเสียยาวเลย”

เรียวตะก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วกลับไปนั่ง

ใครคนหนึ่งปรบมือขึ้นอีกแล้ว พ่อของเรียวตะนั่นเอง แต่คราวนี้ตามมด้วยเสียงปรบมือจากหลายคนด้านหลัง

“เหนื่อยกันน่าดูเลยนะ”

เสียงแม่ผม แล้วศิษย์เก่าและผู้ปกครองซึ่งตามมาให้กำลังใจก็ส่งเสียงกันไม่ขาดสาย เช่นว่า “พยายามได้ดีมากเลย”

ผมนึกขึ้นได้เลยมองไปทางอาจารย์ เขาคิดย้งงกับคำพูดของเรียวตะนะ เห็นแต่ข้างหลังแถมยังสวมหมวกแบบนี้ มองไม่ออกจริง ๆ แต่ข้างเธอ

ผมตัดสินใจขึ้นม่ออีกครั้ง ผมจะไปเรียนต่อที่โรงเรียนเซโคักคุอิน ถ้าไม่ทุเมเททั้งชีวิตอ่านหนังสือเตรียมสอบให้หนักเท่าซ่อมวังละก็ผมอาจสอบเข้าไม่ได้ และต้องถ่ายทอดความรู้สึกให้แม่รับรู้เพื่อให้แม่นุญตให้ไปเรียนด้วย

ณ ปลายทางแห่งความพยายาม ในวันใดวันหนึ่ง ผมต้องได้

วิ่งแข่งเอคิเต็งด้วยกันกับเรียวตะอีกแน่ พวกเราจะมุ่งสู่การแข่งขันระดับ
ประเทศให้จงได้

ผมเชื่อมั่นอย่างหนักแน่น

